

Arrest

nr. 298 884 van 18 december 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat S. DELHEZ en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 29 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 10 december 2021 en op 24 juni 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 17 oktober 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die op 27 februari 2023 bij arrest nr. 285 388 tevens verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

1.3. Op 3 april 2023 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.4. De commissaris-generaal verklaart dit eerste volgende verzoek om internationale bescherming op 22 juni 2023 niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te hebben en van Perzisch afkomst te zijn. U bent geboren te Ramsar op (...) 1993. U heeft uw hele leven in de stad Chaboksar gewoond. U hebt nog één broer. U hebt uw militaire dienst volbracht van begin 1393 tot begin 1394 (= einde maart 2014 tot einde maart 2015) en volgde hogere studies, meer bepaald een bachelor elektrotechniek, dewelke u hebt moeten afbreken. U was tevens zelfstandige en had uw eigen handelszaak in elektromechanica. U bent ongehuwd en kinderloos. U bent geboren als moslim maar sinds uw dienstplicht niet meer gelovig.

Op 29 juni 2021 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Iran vreesde u voor uw leven omdat u op donderdag 11 mordad 1397 (=2 augustus 2018) samen met uw vriend V. K. in Teheran had deelgenomen aan de nationale protesten naar aanleiding van de economische malaise in Iran omwille van het ontbonden nucleaire akkoord. Tijdens deze protesten vroeg uw vriend V. u om ter hoogte van de Khaleh-brug de protesteersders en de agressie van de autoriteiten te filmen aangezien de batterij van zijn eigen gsm-toestel leeg was. Omstreeks 20.00 uur bij zonsondergang, gingen u en V. terug richting de slaapzaal in uw onderwijsinstituut doch jullie werden tegengehouden door twee burgeragenten op een motorfiets. Ze informeerden naar jullie identiteit en de reden van jullie aanwezigheid. Jullie deelden mee geen protesteersders maar studenten te zijn die boeken wilden kopen en dat jullie onderweg waren naar jullie slaapzaal. De agenten namen daarop foto's van uw studentenkaart en van de Melli-kaart van V.. Ze bevelen jullie tevens onmiddellijk de plaats te verlaten. Enkele maanden later vernam u via telegram van uw vriend V. dat hij een oproeping had gekregen om zich aan te bieden bij de Revolutionaire rechtbank in Teheran. Een week later, op 14 azar 1397 (= 5 december 2018), moest u zich ook aanbieden, maar dan op de rechtbank in Rasht, die behoorde tot uw woonplaats. U werd er ondervraagd over uw aanwezigheid op 11 mordad 1397 en u herhaalde hetgeen u eerder al had meegedeeld op de dag van de betoging, namelijk dat u een student was en daarom in Teheran aanwezig was. U voelde echter aan dat men uw verklaring niet aanvaardde en men sloot u op in het kader van nader onderzoek. De volgende dag kon u op borg vrijkomen nadat uw vader en oom zorgden dat aan de gestelde borg van 500 miljoen werd voldaan door middel van een eigendomsakte van een tuin van uw oom. Uw vader en oom schakelden ook een advocaat in. Vervolgens ontving u bij u thuis een dagvaarding d.d. 27/11/1397 (=16 februari 2019). Hierin stond dat u zich op 1 esfand 1397 (= 20 februari 2019) opnieuw diende aan te bieden op de rechtbank, ditmaal bij de revolutionaire rechtbank in Teheran. U zou gearresteerd worden indien u zich niet zou aanbieden en zowel uw advocaat als uw familie zeiden u dat het moeilijk zou worden en dat u gevaar zou lopen. U bent bijgevolg niet naar de rechtbank gegaan. In plaats daarvan dook u drie dagen vooraleer u op de rechtbank werd verwacht, onder in Jangsara. Op 3 esfand 1397 (= 22 februari 2019) kwamen de politiediensten (Niruye Entezami) naar uw huis met een arrestatiebevel. Een van de dagen daarna, op 4, 5 of 6 esfand 1397 (= 23, 24 of 25 februari 2019) kwamen ook agenten in burger naar uw thuis en voerden een huiszoeking uit waarbij ze onder meer uw identiteitsdocumenten alsook uw laptop in beslag namen. Op deze laptop stond de video van de betoging die u voor V. had gemaakt nadat u zelf de gegevens van uw gsm-toestel had overgezet op uw laptop. Op 7 ordibehesht 1398 (= 27 april 2019) werd een vonnis uitgesproken door de rechtbank in Teheran waarin u bij verstek werd veroordeeld tot twee jaar en zes maanden gevangenisstraf. U werd schuldig bevonden aan deelname aan de protesten, aan samenwerking met buitenlandse media en aan virtuele activiteiten tegen het regime. Op 16 ordibehesht 1398 (= 6 mei 2019) ontving uw familie dit vonnis en daags nadien, op 17 ordibehesht, ontving u van uw familie een foto van dit vonnis. Op voorstel en aanraden van zowel uw Iraanse advocaat als uw familie hebt u op 18 ordibehesht 1398 (= 8 mei 2019) Iran illegaal verlaten door de grens met Turkije over te steken. U verbleef een achttal maanden in Turkije waarna u verder reisde naar Griekenland. In Griekenland, waar u een acht- à negental maanden verbleef, hebt u meermaals een verzoek om internationale bescherming trachten in te dienen, doch dit diende te gebeuren via Skype. U probeerde meermaals maar men beantwoordde uw aanvraag niet. U reisde vervolgens verder richting West-Europa en op 28 juni 2021 kwam u in België toe.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming maakte u twee attesten over van uw psycholoog P. J. d.d. 8 december 2021 en 23 juni 2022 waarin hij bevestigt dat u sinds september 2021 bij hem in behandeling bent alsook dat u zich in depressieve toestand bevindt met slaapproblemen, geheugenproblemen, neerslachtigheid, gevoelens van desillusie en suïcidale gedachten waarbij hij opmerkt dat uw angsten en geheugenproblemen van invloed kunnen zijn op uw capaciteiten om het onderhoud te voeren. Voorts maakte u op 23 december 2021 via uw advocaat per email ook volgende

documenten over: een fotokopie van de voor en achterzijde van uw Iraanse identiteitskaart of Melli-kaart, een fotokopie van de eerste pagina van uw Iraanse geboorte- en nationaliteitsbewijs of Shenاسنامه, een fotokopie van de eerste pagina uit uw Iraans paspoort met nummer Z41356695, een kopie van twee Iraanse juridische documenten, zijnde de dagvaarding en het vonnis en een kopie van het contract tussen u en uw Iraanse advocaat. Op 17 oktober 2022 nam de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde deelname aan de protesten in Iran noch aan de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen. Op 21 november 2022 hebt u beroep aangetekend tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RvV). Op 27 februari 2023 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS en besloot in haar arrest met nummer 285388 eveneens tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. U diende geen cassatieberoep in.

Zonder België te verlaten hebt u op 3 april 2023 een eerste volgend verzoek om internationale bescherming ingediend. Enerzijds haalt u aan dat de problemen waarvoor u Iran hebt verlaten nog steeds gelden en hetzelfde zijn en anderzijds haalt u aan dat u sinds de zomer van 2022 in België begon mee te werken met de MKO, een Iraanse oppositiepartij. Hun tv-zender Symazieh Azadie zou u gefilmd hebben gefilmd en de Iraanse autoriteiten zouden op de hoogte zijn. Ook de lokale gemeenschap in uw dorp is op de hoogte en uw familie wordt gepest. Ook neemt u in België deel aan betogingen tegen het Iraanse regime en bent u ook politiek actief via sociale media zoals twitter en Instagram. U hebt eveneens een interview gehad met Iran International. Bij terugkeer naar Iran vreest u geëxecuteerd te zullen worden door het Iraanse regime dan wel door de mensen uit uw dorp. U legt in het kader van uw tweede verzoek geen documenten neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek om internationale bescherming vooreerst steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet (verklaring volgend verzoek d.d. 13 juni 2023 – vraag 17). Zo verklaart u dat uw problemen waarom u Iran hebt verlaten nog steeds actueel zijn. In dit verband dient vooreerst te worden benadrukt dat het eerste verzoek om internationale bescherming op 17 oktober 2022 door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in haar arrest met nummer 285388 d.d. 27 februari 2023. U hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend. Bijgevolg resten u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden. U beperkt zich immers tot het louter herhalen van uw eerder aangehaalde vrees bij terugkeer (verklaring volgend verzoek d.d. 13 juni 2023 – vraag 17). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig volgend verzoek opnieuw naar dezelfde motieven en verklaringen die u in het kader van uw eerdere verzoeken uiteenzette verwijst, wijzigt niets aan de eerdere beoordeling door het CGVS en de RvV en is op zich niet van die aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongelooftwaardigheid.

In het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming geeft u bijkomend aan dat u ook politiek actief bent in België bij de MKO, dat u aan verscheiden betogingen tegen het Iraanse regime hebt deelgenomen en dat u online politiek actief bent op Twitter en Instagram (verklaring volgend verzoek d.d. 13 juni 2023 – vraag 17).

Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de gegronde vrees of het reële risico op respectievelijk vervolging of ernstige schade van cruciaal belang. Hierbij moet rekening worden gehouden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een politieke, dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistisch karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden.

Zo kunnen de nodige bedenkingen gemaakt worden bij de authenticiteit van uw beweerde engagement voor de MKO (Mujahedin-e Khalq Organization). Zo verklaarde u dat u reeds vanaf de zomer 2022 actief bent voor de MKO (verklaring volgend verzoek, vraag 17). Er dient echter te worden vastgesteld dat u op 21 november 2022 – aldus ruim enkele maanden na de start van uw beweerde activiteiten voor de MKO – beroep aantekende tegen de beslissing van het CGVS betreffende uw eerste verzoek om internationale bescherming. Desalniettemin hebt u nergens in uw verzoekschrift of tijdens de behandeling van uw beroep aangegeven dat u in België politiek actief bent geworden voor de MKO. Meer nog, de RvV haalt in haar arrest d.d. 23 februari 2023 letterlijk aan dat u geen gewag maakte van andere politieke activiteiten sinds uw vertrek uit Iran alsook dat u duidelijk aangeeft geen lid te zijn van een politieke partij. Het is weinig ernstig in het kader van uw volgend verzoek plotsklaps te beweren dat u reeds sinds de zomer van 2022 actief bent voor de Iraanse oppositiepartij MKO en hierdoor een vrees bij terugkeer koestert, terwijl u dit gegeven geheel onvermeld hebt gelaten bij de behandeling van uw beroep door RvV tegen de beslissing van het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Voorgaande ondermijnt ten zeerste het geloof in een oprecht politiek engagement van uwentwege.

Waar u voorts beweerde dat u op hun tv-zender Symazieh Azadie zou zijn verschenen (verklaring volgend verzoek vraag 17), dient te worden vastgesteld dat dit louter een blote bewering is. U legt namelijk geen enkel (begin van) bewijs voor betreffende uw voorgehouden betrokkenheid bij de MKO noch van het gegeven dat u op hun tv-zender zou zijn verschenen. Bovendien duidt u niet op welke wijze u in beeld kwam. Waar u aanhaalde dat u in België hebt deelgenomen aan betogingen tegen het Iraanse regime dient evenzeer te worden opgeworpen dat u deze bewering op geen enkele manier concretiseert of aantoonst. Nochtans ligt de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Er wordt verwacht dat een verzoeker inspanning levert om zijn verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijk en/of ander bewijsmateriaal. U beweerde bij de DVZ weliswaar dat u dergelijke zaken op uw gsm heeft staan, en u deze zult tonen bij het CGVS, doch u hebt geen enkel document ter staving overgemaakt. Uw verklaringen omtrent het bestaan van deze documenten volstaan geenszins als ondersteuning van uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. De Commissaris-generaal wordt immers geacht zijn beslissing te nemen op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de verzoeker. Er kan dan ook onmogelijk van de Commissaris-generaal worden verwacht dat hij bij het beoordelen van een verzoek om internationale bescherming rekening zou houden met stukken die hem niet werden voorgelegd.

Waar u nog aanhaalde dat u ook online politiek actief bent op sociale media (verklaring volgend verzoek vraag 17) dient te worden vastgesteld dat u nergens aangaf onder welke profielen u actief bent, noch op welke manier u concreet op deze profielen actief bent. Hier kan bovendien aan worden toegevoegd dat uit beschikbare informatie blijkt dat het onduidelijk is in welke mate de Iraanse autoriteiten in staat zijn antiregeringsdemonstraties te monitoren alsook dat ze niet de capaciteiten hebben om alle activisten in ballingschap te monitoren waarbij de prioriteiten voor het regime liggen op etnische minderheden en journalisten. Daarbij is de hoeveelheid kritiek die een persoon uit niet bepalend, doch wel de invloed die een bepaald persoon heeft. Uit niets blijkt dat u actief bent op sociale media noch dat u, indien wel actief, dermate invloedrijk bent op sociale media.

Waar u tot slot nog beweert dat uw ouders gepest worden door hun omgeving in het dorp en dat u bij terugkeer door hen zal worden geviseerd, kan eens te meer worden opgeworpen dat dit in het licht van voorgaande bevindingen niet meer is dan een blote en ongefundeerde bewering.

Het geheel van voorgaande noopt er toe dat uw zelfverklaarde oppositieactiviteiten niet als nieuw element dat uw kans op een beschermingsstatus aanzienlijk vergroot in uw verzoek weerhouden kan worden.

Gelet op het geheel van bovenstaande, dient er besloten te worden dat u geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel

48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatsecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en volhardt in zijn politieke activiteiten. Hij wijst op algemene informatie omtrent de Iraanse autoriteiten en voert verder aan dat hij door verweerder diende gehoord te worden.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift wordt gewezen op volgende inventaris:

- “Artikel van « La Libre Belgique » betiteld « Deux nouveaux témoignages accablants d'Iraniens: Francken réclame la démission de Lahbib et De Croo »”, met verwijzing naar de weblink;
- “Artikel van LN24 betiteld « Parents d'opposants arrêtés en Iran: Francken affirme avoir envoyé "de nouveaux éléments" qui prouvent "un lien direct" »”, met verwijzing naar de weblink;
- “Verslag van Human Rights Watch betiteld « IRAN : Events of 2022 »”, met verwijzing naar de weblink;
- “Verslag van Amnesty International betiteld « IRAN : Rapport Annuel de 2022 »”, met verwijzing naar de weblink.

2.2.2. Verzoeker brengt op 4 december 2023 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota bij waaraan hij volgende stukken toevoegt:

- foto's ter staving van zijn politieke activiteiten;
- printscreens van zijn gsm.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke

en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.3. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er bijgevolg nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.4. Onderzoek van de nieuwe elementen

2.3.4.1. In het kader van zijn huidig (eerste volgend) verzoek om internationale bescherming volhardt verzoeker in zijn initieel vluchtrelaas en benadrukt hij zijn politieke activiteiten waardoor hij in Iran vervolging vreest. Verzoeker geeft in het kader van zijn volgend verzoek aan sinds de zomer van 2022 mee te werken met de oppositiepartij MKO in België tegen het Iraans regime. De tv-zender van deze oppositiepartij zou verzoeker gefilmd hebben waarvan de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn. Verzoekers familie zou tevens gepest worden in Iran.

Daarnaast haalt verzoeker aan te hebben deelgenomen aan betogingen in België tegen het Iraans regime, benadrukt hij zijn activisme op sociale media en stelt tot slot een interview te hebben gehad met Iran International.

Middels zijn aanvullende nota van 4 december 2023 brengt verzoeker nog foto's bij ter staving van zijn politieke activiteiten alsook printscreens van zijn gsm.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

2.3.4.2. In de bestreden beslissing wordt op terechte wijze gemotiveerd dat het eerste volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt en dat het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

2.3.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van motieven - die pertinent en draagkrachtig zijn, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat hij geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht - kunnen weerleggen of ontkrachten. Het komt verzoeker toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij zoals hierna zal blijken echter in gebreke blijft.

2.3.4.4. Waar verzoeker blijft volharden in zijn problemen die hebben geleid tot zijn vlucht uit Iran, merkt de Raad op dat verzoekers initieel vluchtrelaas al eerder door de commissaris-generaal en de Raad werd beoordeeld.

Zo wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd:

"In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek om internationale bescherming vooreerst steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet (verklaring volgend verzoek d.d. 13 juni 2023 – vraag 17). Zo verklaart u dat uw problemen waarom u Iran hebt verlaten nog steeds actueel zijn. In dit verband dient vooreerst te worden benadrukt dat het eerste verzoek om internationale bescherming op 17 oktober 2022 door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in haar arrest met nummer 285388 d.d. 27 februari 2023. U hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend. Bijgevolg resten u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden. U beperkt zich immers tot het louter herhalen van uw eerder aangehaalde vrees bij terugkeer (verklaring volgend verzoek d.d. 13 juni 2023 – vraag 17). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig volgend verzoek opnieuw naar dezelfde motieven en verklaringen die u in het kader van uw eerdere verzoeken uiteenzette verwijst, wijzigt niets aan de eerdere beoordeling door het CGVS en de RvV en is op zich niet van die aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid."

Met betrekking tot deze reeds aangehaalde vervolgingsvrees kan het volstaan te verwijzen naar de eerdere beslissing van het CGVS en het arrest nr. 285 388 van de Raad van 27 februari 2023.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van het huidig volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot het vorig verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt, quod non in casu.

Hoewel dit echter niet wegneemt dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd, moet in casu het volgende aangestipt worden. Verzoeker blijft in het kader van zijn huidig volgend verzoek onder meer vasthouden aan zijn (vermeende) politieke activiteiten zoals uiteengezet in zijn eerste verzoek om internationale bescherming en reikt thans elementen aan die een voortzetting vormen van een relaas dat ongeloofwaardig werd bevonden en waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken. Dat verzoeker verder borduurt op ditzelfde relaas, voegt niets nieuws of wezenlijks toe aan zijn dossier.

Wat betreft verzoekers verklaringen omtrent zijn samenwerking/affiliatie met de oppositiepartij MKO wijst de Raad op volgende pertinente bevindingen in de bestreden beslissing:

“Zo kunnen de nodige bedenkingen gemaakt worden bij de authenticiteit van uw beweerde engagement voor de MKO (Mujahedin-e Khalq Organization). Zo verklaarde u dat u reeds vanaf de zomer 2022 actief bent voor de MKO (verklaring volgend verzoek, vraag 17). Er dient echter te worden vastgesteld dat u op 21 november 2022 – aldus ruim enkele maanden na de start van uw beweerde activiteiten voor de MKO – beroep aantekende tegen de beslissing van het CGVS betreffende uw eerste verzoek om internationale bescherming. Desalniettemin hebt u nergens in uw verzoekschrift of tijdens de behandeling van uw beroep aangegeven dat u in België politiek actief bent geworden voor de MKO. Meer nog, de RvV haalt in haar arrest d.d. 23 februari 2023 letterlijk aan dat u geen gewag maakte van andere politieke activiteiten sinds uw vertrek uit Iran alsook dat u duidelijk aangeeft geen lid te zijn van een politieke partij. Het is weinig ernstig in het kader van uw volgend verzoek plotsklaps te beweren dat u reeds sinds de zomer van 2022 actief bent voor de Iraanse oppositiepartij MKO en hierdoor een vrees bij terugkeer koestert, terwijl u dit gegeven geheel onvermeld hebt gelaten bij de behandeling van uw beroep door RvV tegen de beslissing van het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Voorgaande ondermijnt ten zeerste het geloof in een oprecht politiek engagement van uwentwege.

Waar u voorts beweerde dat u op hun tv-zender Symazieh Azadie zou zijn verschenen (verklaring volgend verzoek vraag 17), dient te worden vastgesteld dat dit louter een blote bewering is. U legt namelijk geen enkel (begin van) bewijs voor betreffende uw voorgehouden betrokkenheid bij de MKO noch van het gegeven dat u op hun tv-zender zou zijn verschenen. Bovendien duidt u niet op welke wijze u in beeld kwam.”

Verzoeker volhardt in zijn activiteiten bij MKO en meent dat zijn lidmaatschap niet in twijfel wordt getrokken doch gaat er volledig aan voorbij dat, daargelaten het oprecht karakter van deze vermeende politieke activiteiten, dit politiek engagement wel degelijk wordt betwist. In navolging van de commissaris-generaal stelt ook de Raad vast dat verzoeker deze vermeende activiteiten bij MKO sinds de zomer van 2022 volledig onvermeld heeft gelaten in het kader van zijn beroepsprocedure tegen de eerste weigeringsbeslissing hetgeen de geloofwaardigheid van het bestaan van deze politieke activiteiten, die overigens geenszins met enig (begin van) bewijs worden gestaafd, reeds in ernstige mate ondermijnt.

Met betrekking tot het betoog dat verzoeker niet gehoord werd in het kader van zijn eerste volgend verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst opgemerkt worden dat de commissaris-generaal geenszins is verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”*

Voorts dient erop gewezen dat verzoeker tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) in het kader van het huidige verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van de verklaringen aldaar na zou gaan of de aanvraag al dan niet ontvankelijk wordt verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud (Verklaring volgend verzoek van 13 juni 2023, tweede pagina, onder de hoofding “MOTIEVEN”). Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van de aanvraag reeds op de DVZ aan te brengen.

Inzake verzoekers beweerde deelname aan betogingen in België, zijn politiek activisme op sociale media en zijn verklaringen omtrent zijn familieleden in Iran, treedt de Raad volgende motieven bij:

“Waar u aanhaalde dat u in België hebt deelgenomen aan betogingen tegen het Iraanse regime dient evenzeer te worden opgeworpen dat u deze bewering op geen enkele manier concretiseert of aantoonst. Nochtans ligt de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Er wordt verwacht dat een

verzoeker inspanning levert om zijn verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijk en/of ander bewijsmateriaal. U beweerde bij de DVZ weliswaar dat u dergelijke zaken op uw gsm heeft staan, en u deze zult tonen bij het CGVS, doch u hebt geen enkel document ter staving overgemaakt. Uw verklaringen omtrent het bestaan van deze documenten volstaan geenszins als ondersteuning van uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. De Commissaris-generaal wordt immers geacht zijn beslissing te nemen op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de verzoeker. Er kan dan ook onmogelijk van de Commissaris-generaal worden verwacht dat hij bij het beoordelen van een verzoek om internationale bescherming rekening zou houden met stukken die hem niet werden voorgelegd.

Waar u nog aanhaalde dat u ook online politiek actief bent op sociale media (verklaring volgend verzoek vraag 17) dient te worden vastgesteld dat u nergens aangaf onder welke profielen u actief bent, noch op welke manier u concreet op deze profielen actief bent. Hier kan bovendien aan worden toegevoegd dat uit beschikbare informatie blijkt dat het onduidelijk is in welke mate de Iraanse autoriteiten in staat zijn antiregeringsdemonstraties te monitoren alsook dat ze niet de capaciteiten hebben om alle activisten in ballingschap te monitoren waarbij de prioriteiten voor het regime liggen op etnische minderheden en journalisten. Daarbij is de hoeveelheid kritiek die een persoon uit niet bepalend, doch wel de invloed die een bepaald persoon heeft. Uit niets blijkt dat u actief bent op sociale media noch dat u, indien wel actief, dermate invloedrijk bent op sociale media.

Waar u tot slot nog beweert dat uw ouders gepest worden door hun omgeving in het dorp en dat u bij terugkeer door hen zal worden geïsoleerd, kan eens te meer worden opgeworpen dat dit in het licht van voorgaande bevindingen niet meer is dan een blote en ongefundeerde bewering."

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen en benadrukt dat hij heeft aangegeven dat hij bewijzen had op zijn mobiele telefoon doch benadrukt zijn gebrek aan kennis over de procedure bij een volgend verzoek. Er wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat verzoeker dacht dat hij gehoord zou worden en dan de ingediende documenten nader kon toelichten.

Verzoeker kan evenwel met dergelijk betoog geenszins een ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen waaronder zijn gebrekkige, ongestaafde verklaringen.

Dat verzoeker geen kennis zou hebben gehad van de procedure en dacht opnieuw uitvoerig gehoord te worden kan geen afbreuk doen aan voorgaande terechte bevindingen, te meer verzoeker reeds een beschermingsprocedure heeft doorlopen, niet aantoonend dat hij niet kon rekenen op bijstand van zijn advocaat en ook thans in gebreke blijft middels het verzoekschrift of aanvullende nota in het kader van de huidige beroepsprocedure stavingsstukken bij te brengen alsook de nodige duiding te verschaffen.

Bovendien moet de Raad beklemtonen dat reeds hoger werd aangestipt dat verzoeker er bij de DVZ reeds op werd gewezen dat het CGVS op grond van de verklaringen aldaar na zou gaan of de aanvraag al dan niet ontvankelijk wordt verklaard zonder enige verplichting om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud (Verklaring volgend verzoek van 13 juni 2023, tweede pagina, onder de hoofding "MOTIEVEN"). De Raad herhaalt dat verzoeker hierbij uitdrukkelijk werd gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van de aanvraag reeds op de DVZ aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen bij de DVZ.

Uit het administratief dossier blijkt overigens dat verzoeker bij de DVZ de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (eerste volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het (volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

Door nog algemene informatie aan te halen aangaande de Iraanse autoriteiten, hun activiteiten en agenten in België alsook het repressief regime aldaar met familieleden van Iraans betogers die opgepakt worden en door nog te wijzen op de protesten in Iran, kan verzoeker geenszins de draagkrachtige, concrete motieven in de bestreden beslissing ombuigen. Dergelijk betoog van louter algemene aard heeft immers geen betrekking op de persoon van verzoeker, noch zijn familieleden zodat dit in het geheel niet kan volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou riskeren te worden geïsoleerd of vervolgd of een risico op ernstige schade lopen. Verzoeker dient zulks in concreto aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op de hoger gedane vaststellingen, in gebreke.

Verzoeker tracht zijn politieke activiteiten thans te staven middels de bijgebrachte stukken in zijn aanvullende nota waaronder foto's en printscreens. Verzoeker benadrukt dat hij heeft deelgenomen aan demonstraties in België, dat hij ook te zien is op foto's die werden gemaakt tijdens de demonstraties die publiek toegankelijk zijn en deze ook op zijn eigen Twitter-account verschijnen. Er wordt ook aangegeven dat verzoeker verschijnt op video's die zijn gepubliceerd op YouTube-kanalen die worden gebruikt door oppositiepartijen, dat hij regelmatig contact heeft met leden van opposities in discussiegroepen en dat hij uitnodigingen ontvangt om deel te nemen aan politieke evenementen zoals blijkt uit de bijgevoegde printscreens/screenshots.

De Raad stelt in de eerste plaats aangaande de bijgevoegde screenshots/printscreens van gesprekken/uitnodigingen/video's vast dat deze niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de zin van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, laat staan van een vrije vertaling zodat de inhoud ervan geenszins kan worden nagegaan.

Bovendien moet de Raad aangaande de neergelegde foto's en printscreens opmerken dat deze eenvoudig kunnen geënceneerd worden en deze geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld noch kunnen ze worden geverifieerd. Wat betreft de foto's die verzoekers deelname aan betogingen in België en zijn contacten en samenwerking met oppositiepartijen zouden moeten staven, wordt nog verder aangestipt dat uit deze beperkte drietal ongedateerde foto's geenszins kan opgemaakt worden waar en wanneer verzoeker zou hebben deelgenomen hebben aan betogingen of vergaderingen. Verzoeker biedt overigens geen enkele verklaring noch verschoning voor het gegeven dat deze stukken niet eerder werden voorgelegd hoewel op hem de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek.

Daargelaten voorgaande vaststellingen moet nog beklemtoond worden dat wat de situatie betreft van bekeerde terugkeerders, reeds in het kader van verzoekers eerste beschermingsverzoek werd opgemerkt dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat een terugkeer slechts problemen zal veroorzaken wanneer sprake is van een verhoogd risicoprofiel, wat in casu niet aannemelijk wordt gemaakt. Er werd hierbij ook reeds aangegeven dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, zij het wegens hun vluchtrelaas, zij het wegens activiteiten op sociale media met betrekking tot kritiek op de Iraanse autoriteiten of met betrekking tot hun bekering tot het christendom.

Hierbij kan verder gewezen worden op de recente COI focus *"IRAN- Surveillance van de dispora door de Iraanse autoriteiten"* van 10 mei 2023 bijgebracht door verweerder waaruit kan vastgesteld worden dat niettegenstaande Iran één van de belangrijkste actoren van transnationale repressie is, de capaciteit van de Iraanse autoriteiten om de sociale media van haar burgers in het buitenland te monitoren niet onbeperkt is, dat hoofdzakelijk activisten in ballingschap, doch niet alle, worden gemonitord, dat het regime prioriteiten stelt op basis van haar belangen en dat deze kunnen wijzigen. Volgens de geraadpleegde cybersecurityexpert liggen de prioriteiten thans bij journalisten en activisten van etnische minderheden en ook milieuactivisten. De hoofddoelstelling van de surveillanceactiviteiten in het buitenland, hoofdzakelijk via het online monitoren van openbare informatie op het internet, is het maken van profielen over de doelwitten en het in kaart brengen van netwerken (p. 20). De internetsurveillance is sinds de dood van Mahsa Amini in september 2022 en de daarop volgende straatprotesten naar alle waarschijnlijkheid opgevoerd (p. 22-23). De hoeveelheid kritiek die een persoon uit op het regime is overigens geen grote factor in het vergroten van het risico dat een cyberdissident in ballingschap gemonitord wordt, doch de invloed die een persoon heeft bepaalt of deze een prioriteit vormt voor het regime waarbij bijvoorbeeld het hebben van 10.000 volgers niet belangrijk wordt geacht (p. 20-21). In casu moet beklemtoond worden dat verzoekers vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden en hij ook thans geen politiek activisme in België heeft aannemelijk gemaakt.

Verzoeker brengt geen informatie aan die voorgaande analyse kan ontkrachten.

Voorts merkt de Raad nog op dat uit voormelde COI van mei 2023 niet kan worden afgeleid dat een loutere terugkeer vanuit het buitenland naar en aanwezigheid op het Iraanse grondgebied zouden kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de vluchtelingenrechtelijke zin, of tot een reëel risico op ernstige schade, in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker legt geen andere informatie neer waaruit het tegendeel blijkt.

De meeste in het buitenland wonende Iraniërs ondervinden doorgaans geen problemen bij terugkeer. Profielen van personen die in de verslagperiode (1 maart 2020 tot en met 31 maart 2023) van de COI Focus van 10 mei 2023 toch problemen kenden met de Iraanse autoriteiten bij terugkeer, zijn personen met een dubbele nationaliteit en Iraanse atleten die in het buitenland hun steun betuigen aan de straatprotesten in Iran (p. 31). Er werden verder geen verifieerbare berichten gevonden van afgewezen

verzoekers om internationale bescherming vanuit Europa die na een terugkeer naar Iran ernstige problemen hebben ondervonden met de Iraanse autoriteiten en de geraadpleegde experts maken evenmin melding van grote problemen (p. 30-35). Hierbij wordt aangestipt dat het aanvragen van internationale bescherming in het buitenland op zichzelf in Iran niet strafbaar is (p. 9). De Iraanse overheden hebben verder doorgaans weinig interesse in het strafrechtelijk vervolgen van afgewezen Iraanse asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. De Iraanse autoriteiten schenken aan dergelijke personen en aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet hebben geplaatst over het algemeen (nog steeds) weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran die geen risicoprofiel vertonen, die nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien, ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. De behandeling van terugkeerders, inclusief afgewezen verzoekers om internationale bescherming, is afhankelijk van hun profiel voor hun vertrek uit Iran en hun activiteiten bij terugkeer. Het zijn vooral personen die al een hoog profiel hadden, in het bijzonder politieke activisten, die bij een terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Tenzij zij voor hun vertrek uit Iran al in de negatieve aandacht stonden van de Iraanse overheden, kan worden aangenomen dat terugkeerders in het algemeen de aandacht van de Iraanse overheden waarschijnlijk niet zullen trekken en een laag risico lopen op monitoring, mishandeling of discriminatie (p. 33-35). De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat een loutere mogelijkheid van een behandeling die raakt aan vervolging of ernstige schade niet voldoende is.

Er dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, de reeds hoger gedane vaststellingen in acht genomen, het bestaan van risicofactoren in zijn hoofd niet aantoonde of aannemelijk maakt. De Raad herhaalt hierbij dat het vluchtrelaas van verzoeker ongeloofwaardig werd bevonden en hij niet heeft aangetoond dat hij vóór zijn vertrek uit Iran reeds in het vizier stond van de Iraanse autoriteiten.

Uit de landeninformatie blijkt verder dat de Iraanse autoriteiten vooral personen monitoren die zij als een bedreiging zien, bijvoorbeeld omdat zij reeds eerder in de verhoogde aandacht van de Iraanse autoriteiten stonden, omdat zij bekendheid genieten of politieke activisten zijn, *quod non in casu*.

De bijgebrachte nieuwe stukken middels de aanvullende nota van 4 december 2023 aangaande verzoekers politieke activiteiten in België kunnen, deze bevindingen in acht genomen, dan ook geen ander licht werpen op deze vaststellingen.

Uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt verder dat terugkeerders bij aankomst op de Iman Khomeini International Airport (IKA) in Teheran inderdaad (nog steeds) onderworpen worden aan veiligheids- en mogelijks ook andere controles (p. 26 e.v.). Iraniërs die met een gewoon paspoort terugreizen worden door de Iraanse autoriteiten over het algemeen als gewone reizigers beschouwd. Iraniërs die gedwongen terugkeren of Iraniërs die met een *laissez-passer* reizen worden bij aankomst op de IKA luchthaven aan een nader onderzoek onderworpen aan de hand van een ondervraging. De Iraanse immigratiepolitie ondervraagt gedwongen terugkeerders of terugkeerders met een *laissez-passer* over de omstandigheden van hun vertrek uit Iran, om na te gaan of er sprake is van een illegale uitreis, alsook over de reden van een eventueel verzoek om internationale bescherming in het buitenland (p. 29-30). Verder blijkt dat er sinds eind 2021 – begin 2022 verschillende in Europa wonende Iraniërs, waaronder Iraniërs met een dubbele nationaliteit, vluchtelingen en Iraniërs die in het buitenland verblijven, bij aankomst op de luchthaven worden ondervraagd nadat ze door de paspoortcontrole zijn gegaan en een inreisstempel ontvangen hebben. Daarbij hangt het van de individuele omstandigheden in een zaak af of iemand na terugkeer wordt ondervraagd (p. 28). Blijkens de landeninformatie is er voorts geen sprake van een systematische controle van sociale media-profielen op de luchthaven. Wanneer dit wel gebeurt, is dit voornamelijk bij terugkeerders van wie een vermoeden bestaat van activisme of illegale activiteiten. Sociale media zijn verder van bijzonder belang wanneer een terugkeerder veel volgers heeft. Een van de geraadpleegde cybersecurityexperts verklaart het dan weer waarschijnlijk dat de Iraanse autoriteiten vragen naar de sociale media-profielen van jonge mensen die in westerse landen wonen waarin het regime geïnteresseerd is, zoals Canada, de Verenigde Staten, het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk en Nederland en dat bepaalde werkprofielen van terugkerende personen die in het Westen wonen gescreend zullen worden (*ibid.*, p. 29).

De Raad merkt op dat uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt dat Iran sinds geruime tijd het beleid hanteert om geen gedwongen terugkeer te aanvaarden (p. 24). Een terugkeer met een *laissez-passer* leidt luidens deze COI Focus (p. 29-35) tot nader onderzoek aan de hand van een ondervraging bij aankomst in Iran, omdat dit zou kunnen betekenen dat iemand illegaal is uitgereisd en dat terugkeerders met een *laissez-passer* worden gemarkeerd als personen die om internationale bescherming hebben

verzocht, waardoor deze mogelijks zullen ondervraagd worden over de reden van het beschermingsverzoek, de omstandigheden van hun vertrek uit Iran en waarom ze reizen met een *laissez-passer*. Nog volgens de COI Focus van 10 mei 2023 duren de verhoren bij aankomst van terugkeerders met een *laissez-passer* een half uur tot een uur, al kan dit langer zijn indien de terugkeerder ontwijkend antwoordt of als de Iraanse autoriteiten vermoeden dat de terugkeerder in het verleden criminele feiten heeft gepleegd. Arrestatie en mishandeling zijn bij een dergelijke ondervraging niet gebruikelijk. Het loutere gegeven dat verzoeker bij binnenkomst in Iran mogelijks ondervraagd zal worden naar de redenen van zijn vertrek en asielrelaas betekent niet zonder meer dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op mishandeling. Dit gegeven kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen.

Gelet op het vaststaand ongeloofwaardig vluchtrelaas, kan niet blijken dat verzoeker eerder in de negatieve aandacht heeft gestaan van de Iraanse autoriteiten noch kan uit de elementen in het rechtsplegingsdossier blijken dat hij anderszins voor hen een persoon van belang zou zijn. Verzoeker toont nergens aan dat hij in de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten staat, in ieder geval niet meer dan andere afgewezen verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Iran. Er zijn geen concrete aanknopingspunten dat verzoeker bij terugkeer naar Iran als een risico of bedreiging zal worden beschouwd en aan een reëel gevaar voor vervolging of ernstige schade zal worden blootgesteld.

Gelet op het voorgaande kunnen de voormelde aangehaalde elementen niet gekwalificeerd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2.3.5. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt nog aangestipt dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken.

Verzoeker toont evenwel met zijn verwijzing naar algemene informatie omtrent het repressief Iraanse regime en de protesten aldaar, niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.7. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3.8. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet alsook artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, dringt zich niet meer op nu het volgend verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig.

2.3.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM benadrukt de Raad dat de bevoegdheid in deze beperkt is tot het onderzoek naar de aanwezigheid van nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, die de kans aanzienlijk vergroten dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. De Raad doet in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering.

Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend drieëntwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU